

Katowice, 23.01.2023 r.

Dr hab. Tomasz Huk, prof. UŚ
Instytut Pedagogiki
Wydział Nauk Społecznych
Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym Pana dra Sergo Kuruliszwili w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika

Dostarczony do recenzji materiał źródłowy Pana dra Sergo Kuruliszwili został przeze mnie przeanalizowany na potrzeby postępowania habilitacyjnego. Podstawą oceny dorobku naukowego Habilitanta były następujące dokumenty: autoreferat, wykaz osiągnięć naukowych, wykaz aktywności naukowej, wykaz wystąpień na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych, wykaz udziału w komitetach organizacyjnych i naukowych konferencji krajowych lub międzynarodowych, projekty badawcze, projekty o charakterze wdrożeniowym, kopie dyplomów, wykaz członkostwa w organizacjach naukowych, wykaz staży w instytucjach naukowych, wykaz członkostwa w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism, współpraca naukowa w ramach programu ERASMUS/ERASMUS+, inne (recenzje, promotor pomocniczy), otrzymane nagrody, wykaz udziału w zespołach eksperckich lub konkursowych.

1. Sylwetka naukowa Kandydata do stopnia doktora habilitowanego

Pan dr Sergo Kuruliszwili stopień magistra pedagogiki na kierunku pedagog specjalny w zakresie pedagog szkolny – komputerowe wspomaganie kształcenia uzyskał w 1996 roku.

W 1998 roku uzyskał Certificate of successful completion of Advanced Studies Program for Visiting Scholars w Georgetown University. W 2003 roku uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki na Wydziale Nauk Pedagogicznych Akademii

Pedagogiki Specjalnej w Warszawie, na podstawie pracy doktorskiej pt.: *Kształcenie pedagogów zdolności realizowane jako internetowa edukacja (Distance Learning)*

W 1998 roku rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Akademii Pedagogiki Specjalnej w Warszawie, a od 2003 został zatrudniony na stanowisku adiunkta.

2. Charakterystyka przedstawionego osiągnięcia naukowego

Pan dr Sergo Kuruliszwili, zgodnie z Ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce wskazał jako osiągnięcie naukowe „cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b”.

Cykl publikacji stanowiący podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego został zatytułowany:

Technologia informacyjna jako narzędzie oddziaływań edukacyjnych i przedmiot nauczania.

Po zapoznaniu się z autoreferatem ustaliłem, co następuje:

- w załączonym (do autoreferatu) wykazie osiągnięć naukowych albo artystycznych, o których mowa w art. 219 ust 1 pkt 2 Ustawy Pan dr Sergo Kuruliszwili określił, że jest to „cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych, zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2b ustawy”. Natomiast w wyniku przeprowadzonej analizy ustaliłem, że na 23 wykazane publikacje kryteria artykułu naukowego spełnia 12 z nich. Ponadto w wykazie artykułów znajduje się cykl 3 monografii autorskich Wydawnictwa Instytutu Rozwoju Służb Społecznych oraz 2 redagowane monografie zbiorowe;

- na cykl publikacji Habilitanta składają się artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych oraz publikacje, które trudno zidentyfikować jako recenzowane materiały z międzynarodowych konferencji naukowych ujęte we właściwym wykazie. Przykładem jest publikacja:

S. Kuruliszwili: Sztuczna inteligencja w procesie wspomagania twórczości i jako podmiot twórczy W: Zdolność i twórczość. Koncepcje. Badania. Praktyka W: red. M. Romaniuk, M. Jabłonowska, Wydawnictwo Akademii Pedagogiki Specjalnej, Warszawa 2022.

We wstępie monografii, w której znajduje się zbiór autorskich rozdziałów, nie określono, że jest ona pokłosiem konferencji międzynarodowej. Natomiast jedną z przesłanek, która może świadczyć o tym, że rozdziały są materiałami z konferencji, jest ostatni rozdział zatytułowany: „Sprawozdanie z konferencji pt.: „Zdolności i twórczość. Nowe perspektywy badawcze i rozwojowe” autorstwa Katarzyny Korbeckiej. Niestety w ministerialnych wykazach recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych z 2019 r. lub 2021 r. opisywana konferencja nie została ujęta.

3. Ocena artykułów naukowych

W przedstawionym do oceny wykazie publikacji znajduje się 13 artykułów naukowych, zamieszczonych w następujących czasopismach naukowych: „Edukacja Ustawiczna Dorosłych” – 4 artykuły, rok wydania 2020, 2019, 2017, 2002; „Praca Socjalna” – 4 artykuły, rok wydania 2019, 2012, 2009, 2008; „Journal of Electronics and Telecommunications” – 1 artykuł, rok wydania 2015; „Niepełnosprawność i Rehabilitacja” – 1 artykuł, rok wydania 2013; „Comparative Professional Pedagogy” – 1 artykuł, rok wydania 2018; „Problemy Opiekuńczo-Wychowawcze” - 2 artykuły, rok wydania 2011, 2021. Ze względu na rok publikacji niektórych artykułów nie miałem możliwości określenia czy zostały one zamieszczone w czasopismach znajdujących się w wykazach MNiSW.

S. Kuruliszwili: Narzędzia informatyczne w kształceniu zdalnym i zarządzaniu wiedzą, „Praca Socjalna”, 2/2009, ss. 112-122.

Niestety, ze względu na rok publikacji artykułu, nie miałem możliwości ustalenia liczby punktów ujętych w wykazie właściwego ministra. Bibliografia w artykule liczy 1 pozycję autorstwa Pana dra Sergo Kuruliszwili. W artykule przedstawione zostały badania zrealizowane w 2006 roku, których celem było „określenie, w jakim stopniu w polskich instytucjach kształcenia wyższego oraz przedsiębiorstwach wykorzystane są informatyczne narzędzia kształcenia zdalnego i gospodarki wiedzą”. Drugi cel badań to „określenie korelacji pomiędzy wspieraniem przez instytucje podnoszenia kwalifikacji pracowników, a wykorzystaniem narzędzi informatycznych do edukacji zdalnej i zarządzaniu wiedzą” (s. 114). W badaniach wykorzystano dwa rodzaje kwestionariuszy ankiety: skierowany do

pracowników uczelni wyższych oraz kwestionariusz wypełniony przez pracowników instytucji komercyjnych. Z artykułu wynika, że lista respondentów została wyłoniona za pośrednictwem sondażu telefonicznego. Ankietę skierowano do 54 uczelni wyższych i 62 instytucji komercyjnych. Na ankietę odpowiedziało 17 uczelni i 10 instytucji. Słusznie zatem Pan dr Sergo Kuruliszwili potraktował prezentowane badania jako pilotażowe. Podsumowując stwierdzam, że w artykule jest wiele niewiadomych metodologicznych, poziom wykorzystanych źródeł jest niewystarczający. Natomiast artykuł ma pewną wartość poznawczą wskazującą na trendy, które mogą stanowić materiał do sformułowania hipotez w kolejnych badaniach.

S. Kuruliszwili: Cyfrowi uczniowie, analogowe nauczanie, „Problemy Opiekuńczo-Wychowawcze”, 5/2011, ss. 39-43.

Niestety, ze względu na rok publikacji artykułu nie miałem możliwości ustalenia liczby punktów ujętych w wykazie właściwego ministra. Bibliografia w artykule liczy 9 aktualnych (w odniesieniu do daty publikacji artykułu) źródeł naukowych. Na początku artykułu Autor stawia pytanie „W jaki sposób realizować programy nauczania i wychowania w rzeczywistości ukształtowanej przez nowe, gwałtownie rozwijające się media?” Problem ten wskazuje na pedagogiczny charakter artykułu. I tak w rzeczywistości jest. Habilitant nawiązując do: dużej ilości informacji docierających do człowieka, nieliniowości w przekazie internetowym, natychmiastowej dostępności do informacji, idei cyfrowych tubylców i cyfrowych imigrantów określił najbardziej istotne czynniki mające znaczenie w dydaktyce. Autor w interesujący sposób scharakteryzował takie czynniki, jak: „skrócenie okresu skupienia i wielowątkowości danych”, „potrzebę silnych bodźców”. Uważam, że Habilitant w artykule zwrócił uwagę na ważny aspekt dopasowywania się nastolatków do zmieniających się mediów, zmianę ich postaw oraz motywów działania. Artykuł oceniam jako wartościowy poznawczo, stanowi ważnym głosem w dyskusji pedagogicznej.

S. Kuruliszwili: Sztuczna inteligencja – nowe wyzwania edukacyjne, „Problemy Opiekuńczo-Wychowawcze”, 10/2021, ss. 28-40.

W aktualnym wykazie MEiN czasopismo uzyskało 40 pkt. Pan dr Sergo Kuruliszwili w opisywanym artykule w bardzo interesujący sposób przedstawił zagadnienie sztucznej inteligencji w kontekście wyzwań edukacyjnych XXI wieku. Opisując nowe zjawisko skupia się na jej dwóch aspektach. W pierwszym aspekcie sztuczna inteligencja rozpatrywana jest jako przedmiot nauczania, a zatem ważne stało się tu ustalenie celów - treści, które powinni osiągnąć uczniowie. W drugim aspekcie sztuczna inteligencja analizowana jest przez pryzmat narzędzia

wspomagającego proces kształcenia i wychowania. Autor nawiązując do idei transhumanizmu oraz świadomości nowych pokoleń wskazuje na możliwości wykorzystania sztucznej inteligencji w edukacji. Artykuł, który składa się z 18 pozycji bibliograficznych oceniam jako wartościowy pod względem naukowym, podejmowane rozważania są bardzo aktualne w pedagogice.

S. Kuruliszwili: E-learning: potencjał możliwości, „Praca Socjalna”, 2/2008, ss. 96-101. Niestety, ze względu na rok publikacji artykułu nie miałem możliwości ustalenia liczby punktów ujętych w wykazie właściwego ministra. Artykuł liczy 5 stron formatu A5. Artykuł nie posiada żadnej pozycji bibliograficznej. Autor nawiązuje w artykule do badań pilotażowych przeprowadzonych na przełomie 2006 i 2007 roku. W artykule przedstawiono autorskie rozważania dotyczące sfer warunkujących rozpowszechnianie się e-learningu, możliwości zastosowań e-learningu, charakterystyki odbiorców e-learningu oraz ewentualnych barier związanych z wprowadzeniem tej formy kształcenia. Zaprezentowany artykuł posiada niewielką wartość poznawczą ze względu na brak źródeł, do których Autor mógłby się odnosić w prowadzonym dyskursie pedagogicznym.

S. Kuruliszwili: E-learning Readiness of Organization and Employees, “International Journal of Electronics and Telecommunications”, 3/2015, ss. 245-250. W wykazie MNiSW z 2017 roku czasopismo uzyskało 15 pkt. spełniając tym samym warunki formalne.

Czasopismo naukowe jest zakresu z dyscypliny informatyka techniczna i telekomunikacja. W artykule, na podstawie 7 pozycji bibliograficznych, Autor podejmuje kwestię gotowości i umiejętności do samokształcenia polskich pracowników opieki społecznej z wykorzystaniem ICT. W części badawczej artykułu Habilitant określił cel badań, który dotyczy gotowości polskich pracowników socjalnych do doskonalenia swoich umiejętności i poszerzania swojej wiedzy z wykorzystaniem metod e-learningowych. Z treści artykułu wynika, że badania przeprowadzone zostały w maju 2013 roku na próbie 493 pracowników socjalnych. Należy zaznaczyć, że jest to duża próba badawcza. Niestety nie określono sposobu doboru próby, z ewentualnym uzasadnieniem celowego dobru lub ustalenia operatu w przypadku losowego dobru próby. Pan dr Sergo Kuruliszwili posługując się ankietą scharakteryzował próbę badawczą oraz m.in. określił: - deklarowany poziom umiejętności w posługiwaniu się poszczególnymi aplikacjami przez badanych, - rodzaj źródeł internetowych oraz aplikacji komputerowych z których korzystali badani, - sposób uczenia się respondentów, - dostępność badanych do komputera oraz poziom znajomości pojęcia e-learning, - czas pracy przy komputerze badanych, - opinię badanych na temat zalet i obaw związanych e-learningu. Na

podstawie przeprowadzonych badań Pan dr Sergo Kuruliszwili sformułował ważne dla teorii i praktyki edukacyjnej wnioski. Artykuł jest wartościowy naukowo i stanowi inspirację do podjęcia kolejnych, być może takich samych, podłużnych badań.

S. Kuruliszwili: E-learning incydentalny a samokształcenie, uczenie incydentalne i konektywne – charakterystyka zjawiska, „Edukacja Ustawiczna Dorosłych”, 2/2017, ss. 63-72. W wykazie MNiSW czasopismo uzyskało 14 pkt. spełniając warunek formalny. Pan dr Sergo Kuruliszwili opisuje w artykule pojęcie „e-learningu incydentalnego” nawiązując do pojęcia „kształcenia incydentalnego” opisanego przez Wincentego Okonia w „Nowym Słowniku Pedagogicznym” (2001). Następnie określił cechy wspólne kształcenia incydentalnego oraz e-learningu incydentalnego jednocześnie wskazując, że „dwa pojęcia określające incydentalne formy uczenia się nie są tożsame i nie zawierają się w sobie ... (s. 65).” Następnie Habilitant odwołuje się w swoich analizach do uwarunkowań procesu samokształcenia definiując opisywane wcześniej pojęcie. Ponadto Autor nawiązuje do idei konektywizmu, w którą wpisuje się e-learning incydentalny. Podsumowując warto zwrócić uwagę, że Autor w ciekawy poznawczo sposób przedstawił założenia e-learningu incydentalnego, który współcześnie jest stale towarzyszącym ludziom zjawiskiem. Artykuł ten oceniam jako wartościową pracę.

S. Kuruliszwili: The Change of Perception, Reception and the Source of Information Among Generations Born in 1990s Through the Prism of Foreign Scholars' Views, “Comparative Professional Pedagogy”, 8/2018, ss. 54-61. Czasopismo nie zostało ujęte w wykazie MEiN. Pan dr Sergo Kuruliszwili, na podstawie zrealizowanych badań, przeprowadził dyskusję pedagogiczną dotyczącą wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych w edukacji. W interesujący sposób łączy teorię z praktyką formułując wskazania skierowane do nauczycieli. Mając na uwadze ogromne znaczenie wykorzystania mediów cyfrowych w procesie kształcenia i wychowania, Habilitant w przemyślany sposób sformułował wnioski, z których wynika, m.in. że: -dzieci i młodzież są przyzwyczajone do otrzymywania krótkich, interaktywnych treści; -ilość informacji docierająca do młodzieży jest ogromna i wymaga umiejętności oceny i wyboru; -dzieci i młodzież zdecydowanie częściej korzystają z treści dostępnych online niż z innych źródeł informacji; -praca z dłuższymi tekstami i dogłębna analiza treści jest konieczna dla prawidłowego rozwoju zarówno dzieci, jak i młodzieży, mimo że jest niepopularna wśród tych grup; -dzieci i młodzież mają cenną umiejętność przenoszenia uwagi z jednego przedmiotu na inny; -dzieci i młodzież posiadają potencjał kompetencyjny i potencjał techniczny do korzystania z narzędzi informatycznych

ułatwiających dostęp do informacji i naukę; -ze względu na ogromną liczbę i różnorodność dostępnych zajęć wymagana jest silniejsza motywacja do nauki. Przedstawiony do oceny artykuł jest wartościową publikacją będącą interesującym źródłem inspiracji badawczych.

S. Kuruliszwili: Samokształcenie i technologie informacyjne – zmienność form, trudność klasyfikacji, „Edukacja Ustawiczna Dorosłych”, 1/2019, ss. 39-50. W 2019 roku w wykazie ministerialnym czasopismo uzyskało 20 pkt. Artykuł składa się ze wstępu, części dotyczącej nowego wymiaru samokształcenia, opisu kategorii e-learningu incydentalnego, a heutagogiki i mikrouczenia się. W kolejnej części „Media społecznościowe jako narzędzie samokształcenia – wyniki badań” Habilitant opisuje badania przeprowadzone w 2018 roku na próbie 128 szkół podstawowych, gimnazjalnych i licealnych, stawiając do weryfikacji następujące założenie, „że media społecznościowe stanowią popularne narzędzie samokształcenia oraz zdobycia informacji o specyfice tego rodzaju procesu samokształceniowego.” W założeniach metodologicznych prezentowanych badań brakuje: - określenia sposobu doboru próby (celowy, czy losowy); - operatu losowania, czyli liczbowego ujęcia kompletnego wykazu jednostek badanej populacji (jeśli przeprowadzono losowy dobór próby); - uzasadnienia dlaczego właśnie uczniowie danych szkół zostali wybrani do losowania, jeśli był to dobór celowy; - określenia wieku uczniów, studentów/poziomów edukacyjnych. Pan dr Sergo Kuruliszwili w artykule postawił następujące pytania badawcze: „czy media społecznościowe są dla uczniów istotnym źródłem wiedzy?”, „czy media społecznościowe są narzędziem wykorzystywanym w procesie nauczania przez nauczycieli?”, „czy tego rodzaju proces poszukiwania informacji jest w opinii uczniów procesem uczenia się?” Wnioski sformułowane przez Habilitanta stanowią pewną wartość poznawczą, jednak ze względu na uchybienia metodologiczne nie można go uznać za artykuł całkowicie poprawny naukowo.

S. Kuruliszwili: The expectations of primary, high school and university student towards ICT education, „Edukacja Ustawiczna Dorosłych”, 2020, ss. 43-56. W wykazie z 2019 roku MEiN czasopismo uzyskało 20 pkt. Pan dr Sergo Kuruliszwili zgodnie z prawidłową strukturą artykułu naukowego przeprowadził analizę teoretyczną dotyczącą oczekiwań uczniów/studentów wobec technologii informacyjno-komunikacyjnej, następnie przeprowadził przegląd badań, przedstawił metodologię badań własnych, analizę oraz konkluzję. A zatem, Autor opierając się na 18 pozycjach bibliograficznych, opisał: - oczekiwania uczniów szkół podstawowych, gimnazjów i studentów wobec programów nauczania ICT; - kompetencje cyfrowe wskazując, że są one niezbędnym elementem rozwoju człowieka oraz pełnego jego uczestnictwa w życiu społecznym. Z artykułu wynika, że Pan dr Sergo Kuruliszwili

przeprowadził badania w roku 2018/2019 na próbie 698 osób: uczniów szkół podstawowych, gimnazjalistów, licealistów oraz studentów kierunków humanistycznych. Niestety nie określono czy próba badawcza została dobrana w sposób celowy czy losowy oraz jaki był operat losowania. Należy jednak dodać, że jest to dość duża próba badawcza. W części analitycznej Autor w ciekawy sposób sformułował wyniki badań w formie czterech bloków, określających: deklaracyjny poziom własnych kompetencji cyfrowych; katalog umiejętności cyfrowych, które uczniowie chcieliby zdobyć/rozwinąć, preferencje dotyczące udziału w dodatkowych zajęciach informatycznych oraz zadowolenie z dotychczasowej edukacji w zakresie ICT. Habilitant na podstawie przeprowadzonych badań określił, że: - tylko połowa respondentów chce dodatkowo, pozalekcyjnie, podnosić swoje kwalifikacje w zakresie ICT; - badani najchętniej doskonalą swoje umiejętności w zakresie projektowania graficznego, tworzenia filmów i animacji; - o poziomie popularności respondentów w Internecie, zwłaszcza w mediach społecznościowych, decyduje m.in. forma i atrakcyjność publikowanych. Przedstawiony do oceny artykuł ma dużą wartość poznawczą, a w konsekwencji i naukową. Przedstawione wyniki badań stanowią ważny głos w dyskusji pedagogicznej dotyczącej wykorzystania mediów cyfrowych, które stale są modyfikowane i dostosowywane do potrzeb człowieka.

S. Kuruliszwili: Zmieniająca się przestrzeń internetu – nowe możliwości i nowe konieczności, „Niepełnosprawność i Rehabilitacja”, 1/2013 ss. 108-114. (błąd w dacie w autoreferacie). Pan dr Sergo Kuruliszwili w artykule wskazał 12 pozycji bibliograficznych. W ciekawy sposób przedstawił różne aspekty wykorzystania technologii informacyjnej przez osoby niepełnosprawne. Autor celnie opisuje Internet jako przestrzeń edukacyjną i środowisko pracy osób niepełnosprawnych wskazując jednocześnie na pewne rozwiązania. Opisuje ciekawe rozwiązania oparte na sieciach semantycznych, które mogą być dużym wsparciem dla osób niepełnosprawnych. Artykuł jest ciekawy i wartościowy do wykorzystania w pracach badawczych z pedagogiki.

Poza autoreferatem ujęte zostały następujące publikacje, o których mowa w art. 219 pkt 2 Ustawy:

S. Kuruliszwili: Nowe nowe media w pracy socjalnej, „Praca Socjalna”, 2/2019, ss. 27-42. W wykazie MEiN z 2019 roku czasopismo uzyskało 20 pkt. Pan dr Sergo Kuruliszwili w artykule wskazał 19 pozycji bibliograficznych. Autor swoje rozważania rozpoczyna od wstępu, w którym wskazuje m.in. na coraz powszechniejsze wykorzystanie technologii informacyjnej przez pracowników socjalnych. Habilitant opisał wykorzystanie technologii

informacyjnej w aspekcie pracy socjalnej, szkoleń dla pracowników socjalnych oraz gromadzenia danych wykorzystywanych przez pracowników socjalnych. Pan dr Sergo Kuruliszwili podejmuje dyskurs pedagogiczny nad pojęciem „e-praca socjalna” uzasadniając, że wprowadzenie tego terminu nie zmienia specyfiki działań związanych z pracą socjalną. Autor w ciekawy sposób przedstawił zasadnicze kwestie związane z wykorzystaniem nowych mediów w pracy socjalnej, przeprowadzona analiza literatury oraz przytoczone przykłady wykorzystania technologii informacyjnej sprawiają, że artykuł ma dużą wartość naukową.

S. Kuruliszwili: Narzędzie wspomagające przygotowanie oceny zasobów pomocy społecznej, „Praca Socjalna”, 1/2012, ss. 42-47.

W wykazie MNiSW z 2017 roku czasopismo uzyskało 8 pkt. Nie spełnia zatem warunku formalnego - minimalnego wymogu 10 pkt. Artykuł znajduje się na 5 stronach formatu A5. Treść artykułu dotyczy opisu „narzędzia służącego przygotowaniu przez gminy, powiaty i ROPS-y oceny zasobów pomocy społecznej w jednolitym, zgodnym z zapisami ustawy kształcie” (s.43). Habilitant wskazuje w artykule, że z wdrożonego narzędzia będzie przeprowadzona analiza. Przedstawione zostały składowe narzędzia oraz opisane zostały jego główne zalety, które dotyczą: automatycznego importowania danych, autouzupelniania i automatycznego wyliczania wartości, kontroli poprawności, automatycznego tworzenia raportów i możliwości definiowania własnych raportów, wskaźników, autoryzowanego dostępu. Wartość poznawcza artykułu może być rozpatrywana głównie w aspekcie dotyczącym projektowania narzędzi informatycznych. Ponieważ w artykule brakuje rozważań pedagogicznych, a jedyną pozycją bibliograficzną jest cytowana Ustawa z 18 marca 2011 o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o świadczeniu opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oceniam wartość naukową w odniesieniu do dyscypliny jaką jest pedagogika jako niską.

S. Kuruliszwili: E-learning jako narzędzie współczesnej edukacji ustawicznej, „Edukacja Ustawiczna Dorosłych”, 4/2002, ss. 54-59.

W zaprezentowanym artykule, w którym Autor odwołuje się do 17 pozycji bibliograficznych, opisał narzędzia edukacji zdalnej takie jak: www, e-mail, chat, fora dyskusyjne. Habilitant poruszył ważny problem interaktywności oraz motywacji w e-learningu jednocześnie wskazując na duże możliwości oraz korzyści tej formy kształcenia. W ostatniej części Pan dr Sergo Kuruliszwili opisuje przyszłość e-learningu. Biorąc pod uwagę, że artykuł ukazał się w 2002 roku stwierdzam, że wiele z tych przewidywań zostało współcześnie potwierdzonych.

Wśród nich jest m.in. hipoteza, że e-learning będzie swego rodzaju rewolucją jakościowych i ilościowych zmian w edukacji (s. 58). Artykuł należy uznać za interesujący.

4. Ocena rozdziałów w monografiach oraz materiałów z międzynarodowych konferencji

Poza artykułami naukowymi Pan dr Sergo Kuruliszwili przedłożył do oceny 2 materiały z międzynarodowych konferencji naukowych, 13 rozdziałów zamieszczonych w monografiach zbiorowych, 3 monografie oraz 2 monografie pod redakcją Habilitanta. Tematyka materiałów z międzynarodowych konferencji naukowych dotyczy edukacji zdalnej oraz edukacji permanentnej. Z kolei w pozostałych publikacjach Pan dr Sergo Kuruliszwili skupiła się na problematyce, która dotyczy: popularności szkoleń elektronicznych, e-learningu na poziomie gimnazjalnym i licealnym, narzędzi internetowych, sztucznej inteligencji wykorzystywanej w procesie wspomagania twórczości, wykorzystania e-learningu w edukacji specjalnej i kształceniu pracowników socjalnych, miejsca technologii informacyjnej w andragogice, wykorzystaniu technologii informacyjnej w samokształceniu, środków informatycznych w rozwijaniu zdolności, edukacji kadr medycznych.

Wśród przedstawionych do oceny rozdziałów zamieszczonych w monografiach znajdują się publikacje wartościowe. Przykładem takim jest praca Pana dra Sergo Kuruliszwili z 2022 roku pt. „Sztuczna inteligencja w procesie wspomagania twórczości i jako podmiot twórczy W: Zdolność i twórczość. Koncepcje. Badania. Praktyka W: red. M. Romaniuk, M. Jabłonowska, Wydawnictwo Akademii Pedagogiki Specjalnej”. Autor, powołując się na 14 źródeł w ciekawy sposób prowadzi polemikę pedagogiczną, na podstawie której sformułował następujące konkluzje: „Twórczość, niezależnie od wykorzystywanych w jej procesie narzędzi tkwi w człowieku (...). Narzędzia nowych technologii, ułatwiając proces tworzenia, pozwalają na realizację twórczości większej liczbie osób i w większym zakresie (...). Umiejętność obsługi narzędzi informatycznych, w tym sieci neuronowych typu GAN, da osobom, które je posiadają (...) większe możliwości (...)” (s. 433).

Habilitant w publikacji pt. *Od e-learningu 1.0 do e-learningu 2.0 W: Filozofia i pedagogika twórczości – główne problemy, podstawowe rozstrzygnięcia*, red. J. Łaszczyk Wydawnictwo Universitas Redivia, 2011, wskazał na zagrożenia, które związane są ze stale

rozwijającym się Internetem. Publikacja jest polemiką Autora opartą na własnych doświadczeniach oraz 9 źródłach. Niestety jej tytuł nie w pełni koresponduje z zawartością, w której znaczna część dotyczy Web 3.0.

Publikacja pt. Stosowany nieznanym e-learning – popularność szkoleń elektronicznych wśród adolescentów APS, W: Zdolności i twórczość jako perspektywa współczesnej edukacji, red. J. Łaszczyk, M. Jabłonowska, Wyd. Akademia Pedagogiki Specjalnej, 2009 jest dość krótkim, półtorastronicowym rozdziałem, który został napisany przez Habilitanta na podstawie 3 pozycji bibliograficznych. Pan dr Sergo Kuruliszwili w publikacji opisuje swoje badania, których celem było „określenie, czy realizowany programowo przedmiot Technologia Informacyjna mógłby być prowadzony metodą szkoleń elektronicznych” (s. 347). Autor wskazuje, że „opisane tutaj wnioski stanowią „rezultat potoczny” owego badania” (s. 347) – niestety zdanie to nie jest dla mnie zrozumiałe. W publikacji brakuje informacji o założeniach metodologicznych prowadzonych badań (dobór próby, charakterystyka narzędzi badawczych). Na podstawie badań ankietowych przeprowadzonych na próbie 194 studentów pierwszego roku, Habilitant wyciągnął wnioski dotyczące całej populacji. Publikacja nie posiada tabel, wykresów. Opublikowana czternaście lat temu może być wykorzystana jako źródło historyczne – odniesienie do kolejnych podobnych badań.

Pan dr Sergo Kuruliszwili w publikacji pt. „Internet – wielość narzędzi, bogactwo danych, siła przekazu” W: red. M. Tanaś, Cyberprzestrzeń – Człowieka – Edukacja. Cyfrowa przestrzeń, Oficyna Wydawnicza Impuls, Kraków 2015, wykorzystał 17 pozycji bibliograficznych. Autor prezentuje swoje rozważania dotyczące transformacji Internetu, w tym szybkości rozpowszechniania się wiadomości. Habilitant zwraca uwagę na sposób tworzenia się informacji w Internecie oraz właściwy dobór internetowych kanałów informacyjnych, co jak podkreśla ma znaczenie w edukacji. Opisane zostały również narzędzia Web 2.0 zmieniające ówczesną „filozofię” funkcjonowania w Internecie, gdzie każdy może tworzyć treści. Rozdział oceniam jako ważny głos w dyskusji pedagogicznej.

Kolejny rozdział Habilitanta pt. „Środki informatyczne w rozwijaniu zdolności”, W: red. J. Łaszczyk, Pedagogika twórczości i dialogu, Wyd. Universitas Redivia, Warszawa 2004, zajmuje 3,5 strony. Autor nie odnosząc się do żadnych źródeł bibliograficznych opisuje wykorzystanie komputerów w rozwijaniu zdolności, wskazując na autorskie pomysły związane np. z wykorzystaniem oprogramowania użytkowego. Pan dr Sergo Kuruliszwili nawiązując do problemu diagnozy zdolnych uczniów podaje konkretne przykłady ich rozwiązania, np. stworzenie testów lingwistycznych lub diagnozujących uzdolnienia matematyczne.

W publikacji sformułowane zostały również założenia o charakterze globalnym umożliwiające prace z uczniem zdolnym. Publikacja o charakterze przeglądowym ze względu na brak źródeł, nie spełnia wymogów naukowych.

Rozdział monograficzny pt. „E-learning jako narzędzie współczesnej edukacji specjalnej”, W: red. J. Łaszczyk, Informatyczne środki w edukacji specjalnej, Wydawnictwo Universitas Redivia, Warszawa 2003, autorstwa Pana dra Sergo Kuruliszwili liczy nieco ponad trzy strony oraz zawiera 17 pozycji bibliograficznych. Habilitant w publikacji definiuje pojęcie e-learningu, opisuje komunikację synchroniczną i asynchroniczną, opisuje zalety platform e-learningowych. Ponieważ Habilitant skupił się głównie na e-learningu w publikacji znajduje się niewiele treści dotyczących edukacji specjalnej. A zatem oceniany rozdział nie jest w pełni zgodny z jego tytułem.

„E-learning w kształceniu na poziomie gimnazjalnym i licealnym”, W: Komputer w edukacji gimnazjalno-licealnej, red. S. Kuruliszwili, Wyd. Naukowe Scholar, Warszawa 2011 jest rozdziałem monograficznym, składającym się z wprowadzenia, w którym Pan dr Sergo Kuruliszwili charakteryzuje platformę e-learningową, aplikacje Web 2.0, koncepcje Web 2.0. Następnie Autor opisuje badania przeprowadzone pod koniec 2009 roku wśród 197 studentów Akademii Pedagogiki Specjalnej. Autor nie wskazuje, czy próba respondentów dobrana była w sposób celowy czy losowy. Następnie przytoczone zostały badania z 2007 roku bez podania źródła oraz informacji o założeniach metodologicznych badania. Kolejne zaprezentowane badania przeprowadzone zostały w 2010 roku na poziomie gimnazjalnym. Habilitant przeprowadził ankietę i obserwację na grupie 100 uczniów i 28 nauczycieli. Wyniki zostały zestawione w formie wykresów i tabel. Na podstawie przeprowadzonej analizy sformułowane zostały wnioski, które są znacznymi uogólnieniami, do których badania te nie uprawniają, np. „e-learning jest wciąż mało wykorzystywaną metodą kształceniową na poziomie gimnazjalnym”. Brakuje tutaj wzmianki, że wnioski te dotyczą jedynie badanej próby. Publikacja pomimo drobnych uchybień metodologicznych posiada wartość naukową.

Kolejny rozdział monograficzny pt. „Najnowsze technologie informatyczne a internetowe źródła informacji w procesie samodzielnego podnoszenia kompetencji informatycznych”, W: red. J. Łaszczyk, Na drodze do twórczości i mistrzostwa, Wydawnictwo Akademii Pedagogiki Specjalnej, Warszawa 2021, zawiera treści dotyczące: -charakterystyki Internetu jako źródła informacji w procesie uczenia się, -wyników wybranych badań z odwołaniami do źródeł, dotyczące tworzenia internetowych treści przez użytkowników Sieci, -sztucznej inteligencji, -Big Data. Habilitant w ciekawy sposób analizuje obserwowane

w Internecie mechanizmy. Nawiązując do idei kontektywizmu stawia pytania o poszukiwanie wiedzy w Internecie, o jej prawdziwość, o jej produkowanie przez aplikacje wyposażone w moduł sztucznej inteligencji. Autor na podstawie głębokiej analizy i dyskusji pedagogicznej rozstrzyga postawione w publikacji tezy, wskazując, „że dostępne w sieci materiały edukacyjne mogą być zastępnikiem mistrza”. Rozdział uważam za wartościowe źródło naukowe.

Praca pt. „Technologia informacyjna determinantem zmian edukacyjnych, W: red. S. Kuruliszwili, Technologie informacyjne a zmiany współczesnej edukacji. Refleksje, Oficyna Wydawnicza Impuls, Kraków 2014, jest rozdziałem w monografii. Autor we wstępie informuje czytelnika, że w rozdziale „krótko zostaną omówione najistotniejsze problemy oraz obszary wymagające uwagi i działania w szeroko rozumianym procesie nauczania” (s. 9). Autor wskazuje również, że „publikacja - stać się może przewodnikiem dla nauczycieli i rodziców uczniów” (s. 9). Habilitant opisuje: pokolenie „cyfrowych imigrantów” i „cyfrowych tubylców” powołując się na Prenskyego, zjawisko wielozadaniowości obserwowane wśród młodych ludzi. Interesujące są również sformułowane wyróżniki „pokolenia sieci”, takie jak: potrzeba wolności i wyboru, analizowanie i porównywanie, współpraca online, niecierpliwość, chęć rozrywki, potrzeba częstej zmiany, permanentny *upgrade*, konsumeryzm (s. 12-13). Następnie w nawiązaniu do technologii Web 2.0 przedstawiona dyskusja na temat narzędzi oraz dużej ilości informacji, które docierają do ucznia ze świata mediów. Autor charakteryzuje konektywizm z uwzględnieniem zasad sformułowanych przez G. Simensa oraz porusza kwestie dotyczące gamifikacji, ucznia przez całe życie, ważności narzędzi informatycznych w edukacji specjalnej. Publikację, która jest przeglądem różnych problemów z zakresu pedagogiki medialnej uważam za interesującą.

L., Grochowski, T. Gajewski, S. Kuruliszwili: Edukacja kadr medycznych w zakresie ekonomizacji ochrony zdrowia, W: red. I. Bojar, A. Owoc, Innowacje w praktyce nauk o zdrowiu – wybrane zagadnienia, Wyd. Nowe Zdrowie Publiczne, Zielona Góra 2011. Do przedstawionego rozdziału nie zostało załączone oświadczenie dla publikacji wspólnej, a zatem nie mam możliwości analizy części napisanej przez Habilitanta, co jest jasno określone w art. 219 ust. 2. Ustawy.

5. Ocena pozostałych osiągnięć naukowych

Pan dr Sergo Kuruliszwili do cyklu powiązanych artykułów naukowych zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2b Ustawy włączył 3 monografie naukowe, które nie powinny być do tego cyklu włączone ponieważ wykazuje się je zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2a.

Ocena załączonych recenzowanych monografii:

S. Kuruliszwili, „Technologie informacyjne a andragogika – edukacyjne wyzwania współczesności”, Wydawnictwo Rozwoju Służb Społecznych, Warszawa 2016, ss. 246. W rozdziale pierwszym, przedstawionej do oceny monografii Pan dr Sergo Kuruliszwili popierając się m.in. źródłami z EUROSTATU, opisuje wybrane problemy demograficzne, takie jak: starzejące się społeczeństwo, migracje, różnice międzypokoleniowe, globalizację, kryzys ekonomiczny. W kolejnym rozdziale analizuje wybrane zagadnienia z zakresu technologii informacyjnej. Autor opisuje tutaj: potencjał Internetu (portale, aplikacje, urządzenia mobilne), dzięki któremu zmieniło się funkcjonowanie człowieka, nawiązuje do rozwiązań w chmurze, - znaczenie baz danych w rozwoju społeczeństwa. Interesujące są tu przedstawione wycinki mapy polskiego Internetu oraz dla porównania mapy amerykańskiego Internetu (s. 85- 86). Niestety brakuje tutaj pogłębionej analizy pedagogicznej. W podrozdziale dotyczącym charakterystyki współczesnego człowieka sieciowego znajduje się opis pokolenia „X” i „Z”. W tym przypadku brakuje tu odwołania do źródła, np. koncepcji cyklu pokoleniowego Williama Strauss’a i Neil’a Howe’a, (Generations: The History of America’s Future, 1584 to 2069, William Morrow and Company, New York 1991). W dalszej części pracy scharakteryzowane zostały możliwości technologii informacyjnej w kształceniu osób dorosłych, problemy edukacji zdalnej, incydentalny e-learning, blended learning. W rozdziale „Teoretyczne podstawy edukacji dorosłych” przywołana została m.in. teoria inteligencji wielorakich H. Gardnera (na s. 163 nazwisko podano Garner zamiast Gardner), klasyfikacja metod nauczania wg. Wincentego Okonia. Rozdział V dotyczący andragogiki zawiera opisy współczesnych zadań kształcenia dorosłych, z uwzględnieniem zmian demograficznych, starzejącego się społeczeństwa. W ostatnim rozdziale zamieszczony został zarys koncepcji e-learningu incydentalnego jako nowego zjawiska wyłaniającego się z obszaru współczesnych endogennych działań edukacyjnych. Podsumowując, stwierdzam, że wielość i różnorodność rozważań sprawia, że publikacja ma charakter naukowy i popularyzatorski. W wielu miejscach pracy Autor przytacza tezy i formułuje wnioski, które mogą być podstawą do projektowania kolejnych badań. Przedstawiona do oceny monografia nie stanowi zatem osiągnięcia o charakterze naukowym.

S. Kuruliszwili, „E-learning w kształceniu służb społecznych - wydanie drugie uzupełnione”, Wydawnictwo Rozwoju Służb Społecznych, Warszawa 2015, ss. 108. Recenzowana monografia składa się ze wstępu, siedmiu rozdziałów, podsumowania, bibliografii, spisu aktów prawnych, spisu diagramów, spisu tabel oraz ilustracji, streszczenia w języku angielskim. We wstępie Autor wskazuje, że celem publikacji jest „przybliżenie zagadnień z zakresu współczesnych sposobów podnoszenia kwalifikacji” (s. 6). W monografii znajduje się rozdział poświęcony edukacji ustawicznej. Zdefiniowane zostały tu pojęcia andragogiki, dydaktyki dorosłych, uczenia się formalnego, uczenia się pozaformalnego i uczenia się nieformalnego. W ostatnich trzech przytoczonych definicjach nie zostało podane ich źródło. Następnie opisane zostały uwarunkowania prawne kształcenia ustawicznego, Krajowe Ramy Kwalifikacji, proces samokształcenia, kształcenie modułowe. W rozdziale drugim Autor przywołuje różne badania dotyczące Internetu, w tym swoje badania prowadzone w 2010 roku na grupie 100 gimnazjalistów. Na stronie 25 znajduje się odwołanie do tychże badań „(Kuruliszwili S., 2010)”, natomiast w bibliografii brak jest wskazania takowej publikacji. Następnie opisane zostały m.in. takie formy komunikacji jak: strona www, poczta elektroniczna, forum dyskusyjne, komunikatory, komunikacja synchroniczna i asynchroniczna, rola motywacji w kształceniu na odległość. Rozdział trzeci dotyczy opisu funkcjonalności platformy do zdalnej edukacji, zakupu i wdrożenia platformy do zdalnej edukacji, budowy kursów standardów w e-learningu. Kolejny rozdział nawiązuje w swej treści do Web 2.0. Opisana została tutaj m.in. teoria konetywizmu, blended learning, gamifikacja. W rozdziale piątym powołuje się na ciekawe badania dotyczące e-learningu wskazując na rosnącą popularność e-learningu. Rozdział szósty dotyczy kształcenia służb społecznych w Polsce. Autor charakteryzuje wymagania zawodowe określające kwalifikacje zawodu pracownika socjalnego. W ujęciu tabelarycznym przedstawiona została „Polska oferta szkoleń e-learningowych dla pracowników socjalnych – przykłady” (s. 77). Następnie Autor przywołuje prowadzone badania w 2013 roku. Przytoczonych jest tu około 29 pytań i zestawień z odpowiedziami bez głębszej analizy oraz dyskusji pedagogicznej. W ostatnim rozdziale znajduje się opis narzędzi do tworzenia kursów, wskazania dla autorów szkoleń i instruktaży e-learningowych. Praca jest ciekawą propozycją dla instytucji i pracowników służb społecznych.

S. Kuruliszwili, „Badanie zasobów i potencjału pracowników socjalnych kształcenia metodą e-learningu – raport z badań”, Wydawnictwo Rozwoju Służb Społecznych, Warszawa 2014, ss. 110. Z monografii wynika (s. 8), że jest formą raportu z badań. W metodologii badań określono cele badań, które przeprowadzono w 2013 roku na próbie 493 pracowników

socjalnych. Habilitant w badaniach sondażowych wykorzystał technikę ankiety składającą się z dwudziestu pytań zamkniętych, ośmiu półotwartych i pięciu otwartych. W pracy brakuje informacji o sposobie doboru próby badawczej. Monografia składa się przede wszystkim z zestawień tabelarycznych wyników. Brakuje pogłębionej analizy pedagogicznej. Autor wskazuje, że w analizie danych ilościowych wykorzystał średnią arytmetyczną, medianę, modalną, odchylenie standardowe. Dla jednego pytania zastosowano statystykę Test T. W raporcie znajdują się analizy w ujęciu tabelarycznym dotyczące: - oceny wiedzy, kompetencji i doświadczenia pracowników socjalnych w obsłudze komputera, - dostępu do informatycznej bazy technicznej, -doświadczeń pracowników socjalnych w zakresie szkoleń z uwzględnieniem szkoleń w ramach edukacji zdalnej. Pomimo, że interpretacja wyników jest mało wnikliwa, to należy zwrócić uwagę na poniesiony przez Habilitanta wkład pracy w opracowanie narzędzia badawczego oraz zestawienie wyników w formie tabel i diagramów. Uważam, że przedstawiona do oceny monografia ma pewną wartość naukową, jest to ciekawy materiał badawczy, który nie został poddany analizie i dyskusji pedagogicznej.

Pan dr Sergo Kuruliszwili uczestniczył w wielu konferencjach krajowych oraz tych o zasięgu międzynarodowym. Od 2013 roku miał odczyty m.in. w takich krajach jak: Belgia, Hiszpania, Gruzja, Włochy, Czechy, Holandia, Austria, Wielka Brytania. Uczestniczył również w pracach zespołów projektowych, które dotyczyły problematyki: osób z autyzmem, kompetencji pedagogów specjalnych, osób niepełnosprawnych ruchowo, potrzeb młodzieży gimnazjalnej w zakresie treści dostępnych w Internecie, pomocy społecznej. Zgodnie z wykazem zamieszczonym w dokumentacji Pan dr Sergo Kuruliszwili zakończył projekty wdrożeniowe dotyczące: edukacji ekonomicznej skierowanej do osób wykluczonych i zagrożonych wykluczeniem społecznym, aktywnej integracji. Pan dr Sergo Kuruliszwili jest członkiem zarządu Fundacji Pedagogiki Zdolności Universitas Rediviva, był członkiem Rady Dyrektorów European Center for Social Welfare Policy and Research, był członkiem European Social Network. Zrealizował 10 – dniowy staż w Uniwersytecie w Rostoku. Jest zastępcą redaktora naczelnego czasopisma „Problemy Opiekuńczo-Wychowawcze (lista B MNiSW, obecnie 40 pkt. MEiN)”, redaktorem naczelnym kwartalnika „Niepełnosprawność i Rehabilitacja” (lista B MNiSW, nie znalazłem informacji w aktualnym wykazie czasopisma). Pan dr Sergo Kuruliszwili podjął współpracę naukową z Uniwersytetami z Belgii, Czech, Turcji, Ukrainy, Litwy i Cypru. Ponadto był promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim, recenzentem artykułów i raportów, prac licencjackich i magisterskich. W 2019 roku Pan dr Sergo Kuruliszwili otrzymał Nagrodę Reaktora APS za działalność organizacyjną,

a w 2015 roku Nagrodę Reaktora APS zespołową. Pełnił również funkcję zastępcy członka Krajowej Sieci Tematycznej w obszarze: „Zatrudnienie i integracja społeczna”.

6. Wniosek końcowy

Zaprezentowany do oceny dorobek naukowy Pana dra Sergo Kuruliszwili jest bardzo zróżnicowany. Dorobek ten ma charakter w części naukowy, w części dydaktyczny i organizacyjny. Ocena przedstawionego do oceny osiągnięcia nie była łatwym zadaniem z uwagi na pojawiające się w autoreferacie oraz w pozostałej części przesłanej dokumentacji: błędy edytorskie, błędy ortograficzne, błędy związane z brakiem zbieżności przedstawionego do oceny cyklu artykułów zamieszczonych w autoreferacie z tym zamieszczonym w osobnym wykazie, błędy w tytułach i stronach publikacji.

W przedstawionym cyklu artykułów znajdują się artykuły naukowe oraz rozdziały zamieszczone w monografiach recenzowanych. Część przedstawionych do oceny prac dotyczy badań, które prowadzone były przede wszystkim w strategii ilościowej. W ocenianych przeze mnie pracach zabrakło: -rzetelnego weryfikowania teorii, -formułowania relacji między zmiennymi, -identyfikowania zmiennych badawczych, -odpowiedniego rzetelnego dobru próby badawczej, (np. określenia liczebności próby), -wykorzystania narzędzi (w tym ankiet) zgodnych ze standardami rzetelności i trafności, -rzetelnego stosowania procedur statystycznych. Ponadto w niektórych prowadzonych badaniach zabrakło starannego i wyczerpującego przeglądu literatury, odniesienia się do literatury w zakresie formułowania problemów badawczych czy zmiennych. W niektórych artykułach była znikoma liczba pozycji bibliograficznych co sprawia, że publikacje te nie są w pełni zgodne ze standardami naukowymi.

Przedstawione do oceny publikacje naukowe Pana dra Sergo Kuruliszwili zogniskowane są od 2002 roku wokół e-learningu, który okazał się w ostatnim czasie (z uwagi na pandemię COVID-19) bardzo częstym tematem prac naukowych w pedagogice. Wiele postawionych przez Habilitanta w minionym czasie postulatów i wniosków, współcześnie okazało się trafnych. A zatem działalność naukowa Pana dr Sergo Kuruliszwili stanowi wkład w rozwój pedagogiki w problematykę dotyczącą: -narzędzi informatycznych wykorzystywanych kształceniu zdalnym, -charakterystyki „cyfrowych uczniów”, wykorzystania sztucznej inteligencji w edukacji, -samokształcenia w oparciu o technologię

informacyjno-komunikacyjną, -zmieniającej się przestrzeń Internetu, -wykorzystania mediów cyfrowych w pracy socjalnej, -procesu ewolucji od e-learningu 1.0 do e-learningu 2.0, -wykorzystania mediów w pedagogice specjalnej, -bogactwa danych gromadzonych w Internecie i przez Internet (Big Data), -wykorzystania mediów cyfrowych w andragogice ze szczególnym uwzględnieniem kształcenia służb społecznych. Warto również zwrócić uwagę, że w prezentowanych pracach widoczny jest postęp Habilitanta w zakresie prowadzonych badań i analiz.

Kończąc uważam, że zgodnie z art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b przedstawiony przez Pana dra Sergo Kuruliszwili cykl publikacji stanowiący podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego zatytułowany: *Technologia informacyjna jako narzędzie oddziaływań edukacyjnych i przedmiot nauczania*,

jest osiągnięciem naukowym, które stanowi wkład w rozwój dyscypliny pedagogika. A zatem przedstawione do oceny prace odpowiadają podstawowym wymaganiom stawianym przez Ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Habilitant spełnił podstawowe wymogi zawarte w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce dlatego pozytywnie oceniam wskazane przez Pana dra Sergo Kuruliszwili osiągnięcie naukowe w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika.

Dr hab. Tomasz Huk, prof. UŚ

Handwritten signature of Tomasz Huk in blue ink, consisting of a stylized first name and a last name with a checkmark-like flourish.